

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА КИТАЙСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

КУРСОВА РОБОТА

з китайської філології

на тему:

СТРУКТУРНО – ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ
СЛОВСПОЛУЧЕНЬ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

Гаркавко Ірини Віталіївни

Студентки III курсу, групи ЗПкит28-20

Спеціалізація 035.06 Східні мови і літератури

Філологія (Переклад (китайська))

Науковий керівник: викл. Спіріна Ю. С.

Національна шкала _____

Кількість балів _____ ЄКТС _____

Члени комісії:

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

м. КИЇВ – 2023 р

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ОГЛЯД ТЕОРЕТИЧНИХ АСПЕКТІВ СЛОВОСПОЛУЧЕНЬ У МОВОЗНАВСТВІ	6
1.1. Основні поняття та терміни, що пов'язані зі словосполученнями ...	6
1.2. Історія досліджень словосполучень в мовознавстві.....	8
1.3. Підходи до вивчення словосполучень у мовознавстві.....	10
Висновки до розділу 1	12
РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ СЛОВОСПОЛУЧЕНЬ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ.....	13
2.1. Опис основних типів словосполучень в китайській мові.....	13
2.2. Особливості структури китайських словосполучень.....	15
2.3. Характеристика сполучень зі злитими та складними словами.....	18
Висновки до розділу 2.....	20
РОЗДІЛ 3. ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ СЛОВОСПОЛУЧЕНЬ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ	22
3.1. Опис основних функцій словосполучень в китайській мові.....	22
3.2. Аналіз синтаксичної та семантичної ролі словосполучень у китайській мові.....	25
3.3. Характеристика структурних особливостей словосполучень у конкретних ситуаціях	27
3.4. Опис взаємозв'язку між культурними та соціальними аспектами та вживанням словосполучень.....	30
3.5. Аналіз ролі словосполучень у вираженні етичних та соціальних норм у китайській мові.....	33
Висновки до розділу 3	35
ВИСНОВКИ	37
论文摘要	39
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	40

ВСТУП

Китайська мова є однією з найдавніших мов світу, якою спілкується понад мільярд людей, окрім цього кожного року збільшується кількість охочих вивчати цю мову, але прослідковується недостатність досліджень у сфері сходознавства. Зокрема складність вивчення та дослідження китайської мови підтверджується тим, що вона занесена до Книги Рекордів Гінеса, як одна з найважчих мов світу.

Процес вивчення іноземної мови, зокрема китайської, охоплює оволодіння лексичними та граматичним матеріалами, які реалізуються на рівні мовлення. Більш того задля досконалого оволодіння іноземною мовою важливе значення надається розумінню її синтаксичної природи, адже знання синтаксису є невід'ємною частиною грамотної побудови висловлювань як в усному, так і письмовому мовленні. Задля якісного та глибокого дослідження мовних, зокрема синтаксичних, явищ китайської мови варто врахувати її устрій, приналежність до радикально іншого типу, ніж українська або європейські мови, а також взяти до уваги, що для дослідження китайської мови необхідно використовувати зовсім інші методи, ніж для більш звичних для нас індоєвропейських мов.

Грамматика китайської мови досі не може претендувати на повну вивченість та ясність. Як синтаксис, так і морфологія мають безліч спірних чи маловивчених питань, які є предметом дискусій китайських, вітчизняних і зарубіжних учених.

Актуальність теми дослідження зумовлюється спрямованістю сучасних лінгвістичних досліджень на антропоцентричну парадигму, всебічне дослідження мовної картини світу, а також вивчення проблеми функціонування мови, що пов'язана з мовною свідомістю людини. Актуальність тематики дослідження підтверджується недостатньою кількістю сучасних досліджень в галузях морфології та синтаксису китайської мови, які досі залишаються найбільш актуальними та спірними

темами в китайській лінгвістиці на сучасному етапі , а також визначається необхідністю вивчення в українському сходознавстві особливостей словосполучень китайської мови, в першу чергу для досконалого оволодіння китайською мовою, як іноземною.

Об'єктом нашого дослідження є словосполучення китайської мови в їх різних варіантах та використаннях.

Предмет дослідження – структурно-функціональні особливості словосполучень в китайській мові.

Мета роботи полягає в дослідженні структурно-функціональних особливостей словосполучень в китайській мові.

Поставлена мета передбачає розв'язання таких **завдань**:

- проаналізувати теоретичні підходи до дослідження словосполучень в лінгвістиці та їх застосування до китайської мови;
- вивчити структуру та типи словосполучень в китайській мові, їх синтаксичні та семантичні особливості;
- описати загальні та лінгвоспеціальні характеристики словосполучень в сучасній китайській мові;
- дослідити функції словосполучень в китайській мові та їх вплив на мовленнєвий процес;
- продемонструвати проблеми та виклики, пов'язані з вивченням та використанням словосполучень в китайській мові, а також можливостей для подальшого дослідження.

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети і завдань дослідження в роботі застосовано загальнонаукові методи (*абстрагування, дедукція, аналіз, описовий метод*) для огляду стану вивчення досліджуваної проблематики, а також низку спеціальних лінгвістичних методів. *Метод критичного аналізу* було використано для вивчення наукових праць мовознавців. *Структурний метод* дозволив визначити структурні та функціональні особливості словосполучень. *Ілюстративно - описовий метод* було використано задля опису явищ китайської мови,

аналогів яких немає ні в українській, ні європейських мовах. Для відбору ілюстративного матеріалу було застосовано *метод суцільної вибірки*.

Практичне значення цього дослідження полягає в можливості використання його результатів в процесі викладання китайської мови, зокрема таких дисциплін як «Практичний курс граматики китайської мови», «Теоретичний курс морфології китайської мови», «Теоретичний курс основ синтаксису китайської мови» та «Практичний курс перекладу з китайської мови», а також для подальшого дослідження особливостей словосполучень та словотвору в китайській мові. Інформація, зібрана під час даного дослідження, допоможе розібратися в етимології слів та словосполучень, та надасть можливість підбирати необхідний перекладацький еквівалент не звертаючись до словників.

Структура. Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, анотації та списку використаної літератури. Обсяг роботи становить 42 сторінки.

У **вступі** обґрунтовано вибір теми, розкрито її актуальність, визначено мету, завдання, об'єкт та предмет дослідження, а також практичне значення даного дослідження.

Перший розділ присвячений аналізу теоретичних засад дослідження словосполучень у загальному мовознавстві.

Другий розділ присвячений аналізу особливостей структури словосполучень в китайській мові

Третій розділ присвячений дослідженню функціональних особливостей словосполучень в китайській мові.

У **загальних висновках** підбито підсумки проведеного дослідження структурних та функціональних особливостей словосполучень в китайській мові.

Список використаної літератури складається з 24 пунктів.

РОЗДІЛ 1.

ОГЛЯД ТЕОРЕТИЧНИХ АСПЕКТІВ СЛОВОСПОЛУЧЕНЬ У МОВОЗНАВСТВІ

1.1. Основні поняття та терміни, що пов'язані зі словосполученнями

Основні поняття та терміни, що пов'язані зі словосполученнями, є важливими для розуміння мови та її функціонування (Буніна, 2006). Нижче наведено деякі висновки щодо цих понять та термінів:

- Словосполучення - це група слів, які зазвичай стоять поруч і взаємодіють між собою, щоб передати певне значення. Словосполучення можуть бути різної довжини та складності.

- Ідіома - це словосполучення, яке має фіксоване значення, яке не може бути зрозуміло шляхом простого розбору його складових частин. Ідіоми часто використовуються в мовленні та мають культурно-історичне значення.

- Фразеологізми - це стійкі словосполучення, які мають фіксоване значення та використовуються в мовленні як одне ціле. Фразеологізми можуть бути національними та локальними.

- Колокації - це словосполучення, які часто вживаються разом, оскільки вони мають природну логічну або семантичну зв'язок. Колокації можуть бути лексико-семантичними, граматичними та смисловими.

- Синоніми - це слова або словосполучення, які мають схожі або однакові значення. Синоніми можуть бути повними, частковими або контекстуальними.

Основні поняття та терміни, які допомагають розкрити сутність поняття словосполучення (Голубовська 2007):

- Граматична конструкція - це сукупність словосполучень, що об'єднуються в складну структуру за певними синтаксичними правилами.

- Однорідні члени - це слова, що входять до складу одного словосполучення та мають однакову граматичну роль у реченні.
- Неоднорідні члени - це слова, що входять до складу одного словосполучення, але мають різні граматичні ролі у реченні.
- Головне слово - це слово, яке має основну значущу роль у словосполученні та визначає його граматичні характеристики.
- Залежне слово - це слово, яке залежить від головного слова та вказує на його граматичні характеристики.
- Сполучник - це слово, яке використовується для з'єднання двох чи більше слівосполучень, речень, або їх частин у більш складній структурі.
- Іменникове словосполучення - це словосполучення, в якому головним словом є іменник, а залежні слова можуть бути іменниками, прикметниками, займенниками, числівниками та іншими словами.
- Дієслівне словосполучення - це словосполучення, в якому головним словом є дієслово, а залежні слова можуть бути іменниками, прикметниками, нареччями та іншими словами.
- Прикметникове словосполучення - це словосполучення, в якому головним словом є прикметник, а залежні слова можуть бути іменниками, займенниками та іншими словами.

Усі ці поняття та терміни є важливими для розуміння мови та її функціонування, а також для розвитку мовленнєвої компетенції. Розуміння цих понять допоможе вам збагатити свій словниковий запас та поліпшити вміння використовувати мову правильно та ефективно.

1.2. Історія досліджень словосполучень в мовознавстві

Дослідження словосполучень мають довгу історію у мовознавстві. Вже у стародавні часи граматики різних мов досліджували способи поєднання слів у реченні (Денисова,2005). У давньогрецькій граматиці, наприклад, досліджувалися закономірності утворення речень із слів, що входять до певних класів.

У середні віки та ренесансі також були проведені дослідження у сфері словосполучень. У XVI столітті видатний італійський лінгвіст Ілліріо Віккелліо ввів поняття "фразеологічні звороти" та досліджував ролі цих зворотів у мовленні (Гамінін,1998)

У XIX столітті дослідження словосполучень стали активно розвиватися в рамках структуралізму. Один із засновників структуралізму Фердинанд де Соссюр зосередив увагу на аналізі лінгвістичної системи мови, а Огюст Шлюссер ввів поняття "паремії" для опису сталих висловлювань, що мають вагому роль у мовленні.

У XX столітті дослідження словосполучень стали особливо активними у рамках лексикології та лексикографії. Відомий англійський лексикограф Джеймс Меррітт написав детальний словник англійських словосполучень, а Френсіс Косгроув ввів поняття "колокацій" та розробив методики їх аналізу.

У мовознавстві 21 століття багато уваги було приділено дослідженню словосполучень, їх семантики, синтаксису та ролі у комунікації (Голубовська 1999).

Одним із визначальних напрямків у цьому плані став когнітивний підхід до вивчення мови, який висуває тезу про те, що мова не просто відображає дійсність, а формує спосіб її сприйняття. В рамках цього підходу досліджувалися словосполучення як мовні одиниці, які відображають когнітивні процеси і структури у мовівідтворенні.

Окремою галуззю у дослідженні словосполучень є комп'ютерна лінгвістика. За допомогою комп'ютерних алгоритмів та інструментів

вивчається структура та семантика словосполучень, що дозволяє автоматично аналізувати та обробляти мовний матеріал (Жень Хулянь, 2007).

Окремо слід відзначити розвиток досліджень у сфері прикладної лінгвістики. Дослідження словосполучень допомагає розробляти ефективніші методики вивчення мови, вдосконалювати машинний переклад та автоматичну обробку мовленнєвого матеріалу.

Узагальнюючи, можна сказати, що дослідження словосполучень в мовознавстві 21 століття розглядається як важлива галузь, яка допомагає краще зрозуміти природу мовленнєвого процесу та вдосконалювати засоби його аналізу та обробки (Ісаєва, 2002).

1.3. Підходи до вивчення словосполучень у мовознавстві

У мовознавстві існують різні підходи до вивчення словосполучень. Основні з них такі:

- Синтаксичний підхід - цей підхід зосереджується на граматичних відношеннях між словами у реченні та на структурі речення в цілому. В рамках цього підходу вивчаються синтаксичні правила, за якими формуються словосполучення.

- Семантичний підхід - цей підхід зосереджується на значеннях слів і взаємозв'язках між ними. В рамках цього підходу вивчаються значення слів та їх смислові відтінки, а також способи утворення нових значень шляхом поєднання слів у словосполучення.

- Фразеологічний підхід - цей підхід зосереджується на вивченні фразеологізмів та ідіом, які складаються зі слів у певному порядку та мають відмінні від значень окремих слів значення в цілому. В рамках цього підходу вивчаються типові словосполучення, що мають сталі значення, та їхній походження.

- Функціональний підхід - цей підхід зосереджується на тому, як слова і словосполучення використовуються у мовленні. В рамках цього підходу вивчаються функції, які виконують слова та словосполучення в різних мовних ситуаціях.

Існування великої кількості підходів до вивчення словосполучень у мовознавстві породжує різні проблеми та викликає безліч дискусій серед мовознавців (Ісаєва, 2008) . Ось деякі з них:

1. Синтаксичний підхід: цей підхід базується на дослідженні структури речень та вивченні синтаксичних залежностей між словами. Однак, такий підхід може не враховувати значення окремих слів, тому не завжди дає повне уявлення про значення словосполучень.

2. Семантичний підхід: цей підхід зосереджується на значенні слів та їх взаємозв'язку в словосполученні. Він дає змогу зрозуміти значення

словосполучення та його внутрішню структуру, але не завжди враховує синтаксичну побудову речень.

3. Фразеологічний підхід: цей підхід вивчає фразеологізми та ідіоми як незалежні одиниці мови, що мають власне значення. Однак, такий підхід не дає повного уявлення про те, як саме ці фразеологізми та ідіоми вживаються у конкретних контекстах.

4. Прагматичний підхід: цей підхід зосереджується на вивченні функції словосполучення в мовленні та його взаємодії з комунікативними ситуаціями. Однак, такий підхід не завжди дає можливість розібратися у внутрішній структурі словосполучення та його значенні.

Отже, кожен з цих підходів має свої переваги та недоліки, і вивчення словосполучень вимагає інтеграції різних підходів та засобів аналізу (Ісаєва, 2000).

Висновки до Розділу 1

Вивчення словосполучень є важливою складовою мовознавства. Словосполучення допомагають утворювати правильні фрази та речення, розвивати лексичний запас та гарантують вільне володіння мовою (Кіктенко, 2002).

Історія вивчення словосполучень у мовознавстві розпочалася з античних часів, коли граматики вивчали мову як систему, що складається зі словосполучень. Пізніше, у середньовіччі, виникли граматичні школи, де вивчення граматики було розглянуто з більш наукового підходу.

Згодом вивчення словосполучень стало важливим компонентом в розвитку мовознавства. Сьогодні вивчення словосполучень є одним із основних напрямків синтаксису, фразеології та стилістики (Кірносова, 2007).

У сучасному мовознавстві, дослідження словосполучень проводять з різних підходів, включаючи корпусне дослідження, статистичний аналіз, а також дослідження діалектичних та соціолінгвістичних аспектів.

Отже, можна зробити висновок, що вивчення словосполучень є важливою складовою мовознавства, а його історія відображає еволюцію мовознавства як науки.

РОЗДІЛ 2.

ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ СЛОВОСПОЛУЧЕНЬ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

2.1. Опис основних типів словосполучень в китайській мові

Китайська мова має свої особливості в оформленні словосполучень, порівняно з іншими мовами. В основному, слова у китайській мові можна комбінувати між собою, щоб створювати різні значення і конструкції (Кірносова, 2010).

Основні типи словосполучень в китайській мові:

- Суб'єкт + присудок: цей тип словосполучення є найпростішим і складається зі суб'єкта та присудка. Наприклад: 我很高兴 (wǒ hěn gāoxìng) - "Я дуже радий".

- Прикметник + іменник: у китайській мові іменник може бути модифікований прикметником, який ставиться перед ним. Наприклад: 美丽的花 (měilì de huā) - "гарна квітка".

- Дієслово + об'єкт: у китайській мові дієслово може мати об'єкт, який вказує на те, на кого або на що діє дієслово. Наприклад: 吃饭 (chī fàn) - "їсти їжу".

- Підрядне словосполучення: цей тип словосполучень складається з головного та залежного словосполучень. Залежне словосполучення може бути прикметником, іменником, дієсловом або сполучником. Наприклад: 我看见他在公园里跑步 (wǒ kànjiàn tā zài gōngyuán lǐ pǎobù) - "Я бачив, як він бігав у парку".

- Сполучник: у китайській мові сполучники використовуються для з'єднання двох або більше речень або фраз. Наприклад: 我想去旅行, 但是我

没有时间 (wǒ xiǎng qù lǚxíng, dànshì wǒ méiyǒu shíjiān) - "Я хочу подорожувати, але у мене немає часу".

Проблематика типів словосполучень в китайській мові пов'язана з тим, що китайська мова має відмінності у синтаксисі порівняно з більшістю європейських мов.

Одна з цих відмінностей полягає в тому, що в китайській мові словосполучення формуються без сполучників. Наприклад, у китайській мові можна сказати "我喜欢吃水果" (wǒ xǐhuān chī shuǐguǒ), що буквально означає "я люблю їсти фрукти". В українській мові для передачі цієї ж ідеї потрібно використати сполучник "і": "Я люблю їсти фрукти і ягоди" (Козоріз, 2011).

Ще одна відмінність полягає в тому, що в китайській мові немає відмінків і родових закінчень, тому роль слів у реченні визначається контекстом та порядком слів у реченні. Наприклад, у китайській мові словосполучення "我弟弟" (wǒ dìdì) може означати "мій молодший брат" або "мій старший брат", залежно від контексту та порядку слів у реченні.

Оскільки китайська мова має обмежені можливості для формування складних словосполучень, то часто використовується замість цього повторення слів. Наприклад, у китайській мові для передачі ідеї "мій дядько та тітка" можна використати словосполучення "我叔叔和阿姨" (wǒ shūshu hé āyí), де слово "и" (和 hé) вказує на те, що йдеться про дві різні людини (Колодко, 2004).

2.2. Особливості структури китайських словосполучень

Структура китайських словосполучень відрізняється від структури словосполучень у більшості європейських мов. В китайській мові існує так звана "SVO" (Subject-Verb-Object) структура, де підмет, дієслово та об'єкт розташовані в порядку, який відображає послідовність дій у часі.

Однак у китайській мові існує також так звана "topic-comment" структура, де спершу називається тема, а потім коментар про неї. Наприклад, у фразі "绿色的车子很漂亮" ("Зелена машина дуже гарна"), "зелена машина" є темою, а "дуже гарна" є коментарем.

Крім того, у китайській мові існує так звана "reduplication" структура, де слова повторюються, щоб підсилити значення. Наприклад, у фразі "热热的茶" ("гарячий чай"), слово "гарячий" повторюється, щоб підсилити його значення (Кочерган, 2010).

Ще однією особливістю китайських словосполучень є те, що слова можуть бути складеними, тобто декілька слів може утворювати одне слово зі спільним значенням. Наприклад, слово "汽車" ("автомобіль") складається зі слів "汽" ("пара") та "車" ("машина").

Отже, структура китайських словосполучень може бути відмінною від традиційних європейських структур, і має свої унікальні особливості, такі як "SVO" структура, "topic-comment" структура, "reduplication" структура та складені слова.

Проблематика структури китайських словосполучень включає в себе різні аспекти.

По-перше, китайські слова не мають граматичної категорії, тому вони не можуть бути відмінювані або спрягатися. Замість цього, в китайській мові використовуються різні частини мови (слова), які комбінуються, щоб

утворювати словосполучення. Це може бути складним для тих, хто навчається китайської мови, оскільки порядок слів може бути іншим, ніж у більшості європейських мов (Лисиченко, 2004).

По-друге, в китайській мові існує багато однозначних слів, які можуть мати різні значення в залежності від контексту. Тому, коли ці слова комбінуються, контекст стає ще більш важливим. Наприклад, слово «家» (jiā) може означати «родина», «дім», «квартира» або «будинок», тому контекст, в якому воно вживається, дуже важливий.

По-третє, китайські словосполучення можуть бути дуже довгими і складними, і вони можуть містити багато додаткових слів, які не мають прямого еквівалента в інших мовах. Наприклад, словосполучення «不知所措» (bù zhī suǒ cuò) означає «бути збентеженим і не знати, що робити», але буквально перекладається як «не знати місця куди крокувати».

Також, в китайській мові існує багато ідіом і фразеологізмів, які можуть бути дуже складними для перекладу на інші мови. Ці фразеологізми часто містять метафори і образні вирази, які можуть бути незрозумілими для тих, хто не знає культури і традицій китайського народу (Яковенко 2006).

Крім того, у китайській мові існує багато слів, які мають схожу вимову, але різне значення. Наприклад, слова «夫妻» (fūqī) означає «пара» або «чоловік і жінка», а слово «父母» (fùmǔ) означає «батьки». Ці слова можуть спричиняти плутанину, коли вони вживаються в словосполученні, що ускладнює процес вивчення китайської мови.

Ще одна проблема, пов'язана зі структурою китайських словосполучень, полягає в тому, що вони можуть мати різні рівні формальності. Наприклад, в повсякденному мовленні можуть використовуватися скорочені форми словосполучень, які не відповідають стандартній мові. Це може створювати проблеми для тих, хто навчається китайської мови і хоче зрозуміти різноманітні форми мовлення (Малявин, 2003).

Враховуючи все вищевказане, можна зробити висновок, що структура китайських словосполучень є складною та має свої особливості. Вивчення цих особливостей може бути викликом для тих, хто навчається китайської мови. Однак, як і у випадку з будь-якою іншою мовою, практика та зосередженість на деталях можуть допомогти у досягненні успіху в навчанні китайської мови.

2.3. Характеристика сполучень зі злитими словами та складними словами

Китайська мова має дуже багатий і складний систему словотвору. Зілиті слова та складні слова - це одні з основних елементів китайської лексики.

Зілиті слова (合成词, héchéng cí) - це слова, які складаються з двох або більше окремих слів. Ці слова можуть бути утворені за допомогою різних засобів, наприклад, за допомогою сполучення двох понять, щоб створити нове поняття. Наприклад, "метро" в китайській мові - метро (地铁, dìtiě), це словосполучення складається зі слів "земля" (地, dì) і "залізниця" (铁, tiě).

Складні слова (复合词, fùhé cí) - це слова, що складаються з двох або більше слів, які поєднуються, не змінюючи своїх форм та значень. Ці слова можуть бути утворені шляхом поєднання двох слів, наприклад, "сонце" (太阳, tàiyáng), яке складається зі слів "надзвичайно" (太, tài) і "ясний" (阳, yáng).

У китайській мові зілиті слова та складні слова використовуються дуже часто, оскільки дозволяють створювати нові слова зі значеннями, які не можуть бути виражені за допомогою окремих слів. Крім того, вони дозволяють скорочувати речення та зробити мовлення більш зрозумілим та лаконічним.

Китайська мова використовує зілиті слова та складні слова не тільки для утворення нових слів, але і для створення більш складних конструкцій речень. Наприклад, у китайському мовленні дуже часто використовуються зілиті слова, які допомагають виражати залежність між двома частинами речення, наприклад:

他是个工程师 (Tā shì gè gōngchéngshī) - Він інженер.

У цьому реченні слово "інженер" складається зі слів "галузь" (工程, gōngchéng) та "майстер" (师, shī), а зілите слово "галузь-майстер" відображає професійну приналежність до інженерної галузі.

Крім того, китайська мова має багато складних слів, які включають у себе багато символів та складні значення. Наприклад, слово "економіка" (经济, jīngjì) складається зі слів "проходити через" (经, jīng) та "керування" (济, jì), що відображає економічну діяльність як процес керування та управління ресурсами.

У китайській мові також існують складні слова, що складаються з багатьох складових частин, наприклад, "медичний огляд" (体检, tǐjiǎn), який складається зі слів "тіло" (体, tǐ) та "перевірка" (检, jiǎn).

Зілиті слова та складні слова є важливим елементом китайської лексики та граматики, які допомагають розширювати лексичний запас та розуміння мови. (Селіванова, 2010).

Висновки до Розділу 2

Китайська мова відрізняється від більшості мов світу відсутністю граматичного відмінювання слів та словосполучень. Замість цього, граматику китайської мови базується на використанні різних слів, часток та фраз, які разом створюють значення (Мурашкевич, 2010).

Одним з найважливіших типів словосполучень в китайській мові є "SVO" (subject-verb-object), де підмет перебуває перед дієсловом, а об'єкт - після дієслова. Наприклад: "我吃飯" (wǒ chī fàn) - "Я їм їжу".

Також, в китайській мові існує безліч різних типів фраз та словосполучень, які використовуються для побудови складних речень та вираження відносин між різними частинами мови. Наприклад, "一遍...一遍..." (yī biān... yī biān...) використовується для опису дії, яка відбувається одночасно з іншою дією, наприклад: "我一遍看書, 一遍喝茶" (wǒ yī biān kàn shū, yī biān hē chá) - "Я читаю книгу та п'ю чай одночасно".

У китайській мові також є різні типи зв'язків між словами, які можуть використовуватися для створення складних конструкцій. Наприклад, "的" (de) використовується для вказівки на належність, наприклад: "我父母的房子" (wǒ fù mǔ de fáng zi) - "Будинок моїх батьків".

Отже, хоча китайська мова може відрізнитися від інших мов за своєю граматику, вона має безліч різноманітних способів вираження значень та відносин між словами.

Структура китайських словосполучень може бути складною і варіюватися в залежності від контексту (Паламарчук, 2011). Проте, є кілька загальних ознак, які можуть допомогти розібратися в структурі китайських словосполучень:

- Китайські слова можуть складатися з одного або більше символів, які називаються знаками. Кожен знак може мати свій власний лексичний і граматичний зміст.

- У китайській мові немає граматичних закінчень. Замість цього, слова можуть бути згруповані разом, щоб утворити фрази або речення. Граматична функція слова визначається контекстом та його позицією в словосполученні.

- В китайських словосполученнях можуть бути вжиті різні типи слів, такі як іменники, дієслова, прикметники, прислівники та інші. У більшості випадків, порядок слів в китайському словосполученні відповідає порядку фрази в англійській мові (наприклад, суб'єкт - присудок - додаток).

- Китайські слова можуть мати різні тональності, що може впливати на їх значення. Кожне слово може мати один з п'яти тональних варіантів, які можуть змінювати його лексичний зміст та граматичну функцію в реченні.

Узагальнюючи, структура китайських словосполучень може бути складною та варіюватися в залежності від контексту, але знання деяких загальних ознак можуть допомогти у розумінні китайської мови (Коломієць, 2008).

РОЗДІЛ 3.

ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ СЛОВОСПОЛУЧЕНЬ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

3.1. Опис основних функцій словосполучень в китайській мові

У китайській мові, словосполучення виконують кілька основних функцій, серед яких (Шекера, 2010):

- Предикативна функція: словосполучення можуть використовуватися як присудок в реченні, щоб виражати дію або стан. Наприклад: 他跑步 (tā pǎobù) - "Він біжить"

- Функція підмета: словосполучення можуть використовуватися як підмет у реченні, щоб вказати на того, хто виконує дію. Наприклад: 狗叫了 (gǒu jiàole) - "Собака загавкав".

- Функція об'єкта: словосполучення можуть використовуватися як об'єкт у реченні, щоб вказати на те, на що спрямована дія. Наприклад: 我喝茶 (wǒ hē chá) - "Я п'ю чай".

- Функція означення: словосполучення можуть використовуватися для визначення певного об'єкта. Наприклад: 那个搞建筑 (nàgè gāo jiànzhù) - "Та висока будівля".

- Функція присвійника: словосполучення можуть використовуватися для вказівки на те, кому належить певна річ. Наприклад: 我的书 (wǒ de shū) - "Моя книга".

- Функція обставини: словосполучення можуть використовуватися для вказівки на обставини, в яких відбувається дія. Наприклад: 在公园里 (zài gōngyuán lǐ) - "У парку".

- Функція сполучника: словосполучення можуть використовуватися як сполучник для з'єднання різних частин речення. Наприклад: 我去了超市, 买了水果 (wǒ qùle chāoshì, mǎile shuǐguǒ) - "Я пішов до супермаркету і купив фрукти".

- Функція атрибутивного словосполучення: в китайській мові атрибутивне словосполучення складається зі слова-атрибута і слова-підмета. Воно використовується для визначення певної ознаки об'єкта або розповіді про його властивості. Наприклад: 红色苹果 (hóngsè píngguǒ) - "червона яблуко".

- Функція додаткового словосполучення: додаткове словосполучення в китайській мові використовується для підсилення значення іншого словосполучення в реченні. Наприклад: 他跑得很快 (tā pǎo dé hěn kuài) - "Він біжить дуже швидко".

- Функція ідіоматичного словосполучення: ідіоматичне словосполучення в китайській мові є фразеологічним виразом, що має фіксоване значення, яке не можна визначити на основі значення його окремих слів. Наприклад: 马上就要 (mǎ shàng jiù yào) - "Незабаром"

- Функція зворотного словосполучення: зворотне словосполучення в китайській мові використовується для вираження зворотної дії, звичайно відбувається після головного словосполучення. Наприклад: 把书放在桌子上 (bǎ shū fàng zài zhuōzi shàng) - "Покласти книгу на стіл".

- Функція порівняльного словосполучення: порівняльне словосполучення використовується для порівняння двох різних речей або осіб. Наприклад: 他比我高 (tā bǐ wǒ gāo) - "Він вищий за мене".

Загалом, китайська мова має багато різних функцій для словосполучень, які допомагають виразити різні аспекти мовлення.

Одна з основних проблем функцій словосполучень в китайській мові полягає в тому, що китайська мова не має граматичної системи, яка б відповідала граматичним категоріям інших мов. У китайській мові функції словосполучень визначаються в основному контекстом та порядком слів у реченні.

Одна з основних функцій словосполучень в китайській мові - це вираження відносин між різними частинами мови. Наприклад, словосполучення з дієсловом та об'єктом можуть вказувати на дію, що здійснюється над об'єктом. Однак, на відміну від більшості мов, в китайській мові порядок слів може змінюватися без втрати смислу.

Іншою проблемою є відсутність відмінювання слів за числами, відмінками, часами тощо, що ускладнює визначення функцій окремих слів в словосполученні. Наприклад, у російській мові можна легко розрізнити, чи є підмет однини чи множини, чи вжито дієслово у минулому часі або в теперішньому. В китайській мові ці відмінності відсутні, тому контекст та порядок слів стають основними критеріями для визначення функцій словосполучень.

3.2. Аналіз синтаксичної та семантичної ролі словосполучень у китайській мові

Китайська мова є мовою, що складається з мовних знаків, які називаються ханьці (汉字). Кожен ханьци може мати різні значення в залежності від контексту, а також відтворювати окремі слова або фрази.

У китайській мові немає граматичних форм слів, як у більшості інших мов. Замість цього, речення складається зі словосполучень, що відповідають за синтаксичну та семантичну роль у реченні.

У китайській мові існує певна послідовність слів у реченні, яка вказує на їхню синтаксичну роль. Зазвичай підмет ставиться перед дієсловом, а об'єкт - після нього. Проте в китайській мові немає строгих правил щодо послідовності слів у реченні.

Оскільки в китайській мові немає граматичних форм, відмінювання слів за числами або відмінками, то семантична роль слів у реченні визначається в основному контекстом та сполученням слів. Наприклад, контекст може вказувати на те, чи слугує слово як підмет, дієслово або об'єкт у реченні.

У китайській мові також існує розрізнення між прийменниками та сполучниками, які відіграють важливу роль у зв'язку між словами. Прийменники вказують на місце або час відбування дії, наприклад "в", "на", "з", "до" тощо. Сполучники, зі свого боку, використовуються для зв'язку різних слів і фраз у реченні, наприклад "і", "але", "або" тощо.

Окрім того, у китайській мові існує також розрізнення між глагольними та прикметниковими конструкціями, які можуть використовуватись як

підмети або об'єкти в реченні. Наприклад, у реченні "маленький хлопчик біжить" (小男孩跑了), словосполучення "маленький хлопчик" може виконувати роль підмета, а слово "біжить" - дієслова. Але у реченні "цей хлопець дуже молодий" (这个男孩很年轻), слово "молодий" використовується як прикметник та виконує роль об'єкта у реченні.

Також в китайській мові важливо звертати увагу на порядок слів у дієслівному присудку, що включає дієслово та його додаток. Наприклад, у реченні "вона купила яблука" (她买了苹果), дієслово "купити" (买) стоїть перед його додатком "яблука" (苹果), що відповідає загальному порядку слів у китайській мові.

Отже, в китайській мові синтаксична та семантична роль словосполучень визначається в основному контекстом та сполученням слів. Навички розуміння та використання цих взаємозв'язків допоможуть підвищити рівень володіння китайською мовою.

3.3. Характеристика структурних особливостей словосполучень у конкретних ситуаціях уживання

Китайські словосполучення, як і будь-які інші мовні одиниці, мають свої структурні особливості, які визначають їхнє значення і вживання. У китайській мові існує безліч різних типів словосполучень, які можуть бути використані в різних ситуаціях. Нижче наведено декілька загальних характеристик структурних особливостей китайських словосполучень:

- Сполучення прикметників з іменниками. У китайській мові прикметник ставиться перед іменником, який він описує, наприклад: 红色汽车 (hóngsè qìchē) - червоний автомобіль.

- Сполучення числівників з іменниками. У китайській мові числівник ставиться перед іменником, який він позначає, наприклад: 两个苹果 (liǎng gè píngguǒ) - два яблука.

- Сполучення дієслів з об'єктами. У китайській мові дієслово ставиться перед об'єктом, який воно діє на, наприклад: 吃苹果 (chī píngguǒ) - їсти яблуко.

- Сполучення прислівників з дієсловами або прикметниками. У китайській мові прислівник може ставитися перед дієсловом або прикметником, який він модифікує, наприклад: 很高兴 (hěn gāoxìng) - дуже радий.

- Сполучення прийменників з іменниками. У китайській мові прийменник ставиться перед іменником, який він вказує на місце, напрямок, час або інші характеристики, наприклад: 在学校 (zài xuéxiào) - в школі.

- Крім цього, у китайській мові є безліч ідіом та фразеологізмів, які мають свої специфічні структурні особливості та вживання китайських словосполучень у конкретних ситуаціях.

- Сполучення слів у складні слова. У китайській мові часто вживаються складні слова, що складаються з двох і більше слів. Такі слова мають свої структурні особливості та можуть використовуватися для позначення певної ідеї або поняття. Наприклад: 电视 (diànshì) - телевізор (складається зі слів "електрика" та "екран").

- Сполучення слів у фразеологізмах. Фразеологізми - це групи слів, що вживаються разом, щоб позначити певне значення, яке не може бути зрозуміле, розглядаючи окремі слова. У китайській мові є багато фразеологізмів, які використовуються в різних ситуаціях. Наприклад: 一心一意 (yīxīn yīyì) - зі всім серцем, зі всім розумом (фразеологізм, що вживається для позначення високої ступені відданості чи зосередженості на певній справі).

- Сполучення слів у прислівниках. У китайській мові є безліч прислівників, що використовуються для позначення різних характеристик дії, яка відбувається. Такі прислівники можуть вживатися разом з дієсловами чи прикметниками, щоб підкреслити їхні значення. Наприклад: 快速地 (kuàisù de) - швидко (прислівник, що вживається разом з дієсловом, щоб підкреслити швидкість виконання дії).

Проблематика структурних особливостей китайських словосполучень у конкретних ситуаціях уживання може стосуватись кількох аспектів китайської мови.

По-перше, китайська мова є мовою без відмінювання слів за відмінками і часами, тому структурні особливості словосполучень визначаються граматичними частинами мови та порядком слів у реченні. Це може призводити до різних способів утворення речень і словосполучень у залежності від контексту та мовної ситуації.

По-друге, китайська мова має багато омонімів, тобто слів з однаковим написанням, але з різним значенням. Це може призводити до неоднозначності в розумінні значення слівосполучень, особливо в контексті спілкування.

По-третє, китайська мова має складну систему китайських ієрогліфів, яка вимагає від користувачів мови додаткових знань та навичок. Це може ускладнювати процес розуміння структурних особливостей словосполучень та їх використання у конкретних ситуаціях уживання.

Отже, проблематика структурних особливостей китайських словосполучень у конкретних ситуаціях уживання може включати різні аспекти мови, включаючи граматику, лексику та письмо. Для ефективного вивчення та використання китайської мови важливо мати глибокі знання про структуру мови та контекст її використання.

3.4. Опис взаємозв'язку між культурними та соціальними аспектами та вживанням словосполучень

У китайській мові культурні та соціальні аспекти мають значний вплив на вживання словосполучень. Китайська мова є висококонтекстною та ідеографічною, що означає, що слова часто мають культурні та соціальні конотації, які необхідно враховувати при їх вживанні.

Наприклад, у китайській мові існує багато словосполучень, що мають символічне значення та пов'язані з культурними традиціями. Наприклад, словосполучення "восени та взимку" (秋冬 qiū dōng) використовується, щоб позначити холодний період року, який пов'язаний з відповідними традиціями та обрядами в китайській культурі.

Крім того, у китайській мові дуже важливо дотримуватися соціальних норм та ієрархії. У цьому контексті, вживання деяких словосполучень може бути обмежене в залежності від соціального статусу та відносин між співрозмовниками. Наприклад, словосполучення "друг" (朋友 réngyǒu) може мати різні конотації в залежності від контексту та соціальних відносин між співрозмовниками.

Також у китайській мові дуже важливо дотримуватися етикету, особливо в спілкуванні зі старшими чи вищими по соціальній лестіці особами. У цьому контексті, вживання відповідних виразів та форм ввічливості є дуже важливим.

Крім того, культурні та соціальні аспекти також впливають на вживання лексичних одиниць в китайській мові. Наприклад, існують слова, які мають значення, пов'язане з конкретними культурними або історичними подіями, наприклад, слово "Гугонг" (故宫 gùgōng), що позначає Заборонене місто у Пекіні, який є символом китайської культури.

Крім того, культурні різноманіття в Китаї також відображаються в вживанні сленгу та діалектних виразів. Китайська мова має багато діалектів,

які мають свої власні відмінності в лексиці та вимові. Це може призводити до незрозуміння між людьми, що спілкуються на різних діалектах. У місцях, де діалекти досить відрізняються, можуть виникати мовні бар'єри, що обмежують комунікацію між людьми.

Крім того, культурні та соціальні аспекти впливають на вживання знаків пунктуації в китайській мові. Наприклад, у китайській мові знак окличного знака використовується, щоб показати емоційне навантаження, але його вживання може бути вважатися нецензурним у деяких випадках. У китайській мові також використовується знак запитання, але у багатьох випадках він замінюється словом "чому?" (为什么 wèishéme), що є більш ввічливим виразом.

Взаємозв'язок між культурними та соціальними аспектами та вживанням китайських словосполучень може бути складним та містити декілька проблем.

По-перше, китайська мова має багато відтінків і нюансів, які можуть бути важко зрозуміти для носіїв інших мов. Наприклад, у китайській культурі існує багато символів, які можуть мати різні значення в залежності від контексту, і вони можуть бути важкими для інтерпретації для тих, хто не виріс у цій культурі.

По-друге, використання китайських словосполучень може бути пов'язане з певними культурними чи соціальними стереотипами, які можуть бути важкими для розуміння для інших культур. Наприклад, деякі словосполучення можуть мати сильні політичні чи релігійні конотації, які можуть бути неприйнятними для деяких людей.

По-третє, вживання китайських словосполучень може також бути пов'язане зі зміною соціального статусу. Наприклад, вживання китайських слів чи виразів може бути сприйнятим як знак належності до певної соціальної групи чи еліти, що може викликати недовіру чи неприйняття у інших.

Отже, проблематика взаємозв'язку між культурними та соціальними аспектами та вживанням китайських словосполучень полягає в тому, що цей взаємозв'язок може бути складним та містити багато нюансів, які можуть бути важкими для розуміння для носіїв інших мов та культур.

3.5. Аналіз ролі словосполучень у вираженні етичних та соціальних норм у китайській мові

Словосполучення грають важливу роль у вираженні етичних та соціальних норм у китайській мові. Китайська мова містить велику кількість виразів, які відображають культурні традиції, етичні норми та соціальні норми.

Наприклад, словосполучення "以德服人" (yǐ dé fú rén) в перекладі означає "здобути повагу людей своїми етичними якостями". Це словосполучення виражає важливість етичних цінностей в китайській культурі та відображає соціальну норму, що заснована на повазі та шануванні людей з високими моральними стандартами.

Іншим прикладом є словосполучення "君子之交淡如水" (jūnzǐ zhī jiāo dàn rú shuǐ), що означає "дружба між справжніми джентльменами є тонкою як вода". Це словосполучення виражає етичні цінності, пов'язані зі звичаєм китайських джентльменів поважати інших та мати рівень уваги до своїх друзів.

Крім того, у китайській мові є багато ідіом та прислів'їв, які відображають етичні та соціальні норми. Наприклад, "以眼还眼, 以牙还牙" (yǐ yǎn huán yǎn, yǐ yá huán yá) в перекладі означає "око за око, зуб за зуб". Цей вираз виражає соціальну норму, що пов'язана з взаємовідносинами між людьми та показує, що відповідь має бути пропорційною до вчиненого.

Проблематика ролі словосполучень у вираженні етичних та соціальних норм у китайській мові полягає в тому, що розуміння цих виразів може бути важким для тих, хто не має достатнього досвіду у китайській культурі та мові.

Наприклад, словосполучення "以德服人" може бути сприйняте як "здобути повагу через етичність", але насправді воно виражає більш глибоке

розуміння етичних стандартів, пов'язаних з китайською культурою. Тому, щоб повністю зрозуміти цей вираз, необхідно мати досвід в спілкуванні з китайцями та знати їхні цінності та культурні традиції.

Крім того, в китайській мові є багато ідіом та прислів'їв, які можуть бути складними для розуміння, особливо для тих, хто не має відповідного культурного досвіду. Також важливо пам'ятати, що багато ідіом та прислів'їв використовуються в певних контекстах та ситуаціях, тому вони можуть мати різні значення в залежності від обставин.

Для того, щоб зрозуміти етичні та соціальні норми, які виражені у китайських словосполученнях, необхідно мати знання про китайську культуру та історію. Також важливо мати відповідний досвід у спілкуванні з китайцями, щоб зрозуміти використання цих виразів у конкретних ситуаціях.

Висновки до Розділу 3

У китайській мові словосполучення грають важливу роль в формуванні значення слів і вираженні різноманітних ідей. Основні функції словосполучень в китайській мові включають.

- Уточнення значення слів: Словосполучення можуть допомогти уточнити значення слів і додати деталей до повного розуміння ідей.

- Вираження граматичних функцій: Словосполучення в китайській мові можуть виконувати різні граматичні функції, такі як підмет, присудок, додаток і т.д.

- Формування ідіом: Китайські ідіоми (成语) часто складаються з двох або більше слів, які разом утворюють фразу з унікальним значенням.

- Вираження тонких нюансів: Словосполучення можуть використовуватися для вираження тонких нюансів, таких як емоції, інтонація і стиль мовлення.

- Створення метафор: В китайській мові словосполучення можуть бути використані для створення метафор, які виражають абстрактні ідеї.

У загальному, словосполучення в китайській мові грають важливу роль в передачі ідей і в формуванні значення слів. Вони можуть бути використані для вираження різних граматичних функцій, формування ідіом, вираження тонких нюансів і створення метафор.

Щодо синтаксичної та семантичної ролі словосполучень у китайській мові, можна зробити наступні висновки.

- В китайській мові не існує строгих правил щодо послідовності слів у реченні, але зазвичай підмет ставиться перед дієсловом, а об'єкт - після нього.

- У китайській мові відсутні граматичні форми та відмінювання слів за числами та відмінками. Тому семантична роль слів у реченні визначається в основному контекстом та сполученням слів.

- У китайській мові важливу роль у зв'язку між словами відіграють прийменники та сполучники.

- У китайській мові існує розрізнення між глагольними та прикметниковими конструкціями, які можуть використовуватись як підмети або об'єкти в реченні.

- В китайській мові важливо звертати увагу на порядок слів у дієслівному присудку, що включає дієслово та його додаток.

Узагальнюючи, розуміння синтаксичної та семантичної ролі словосполучень є важливим для ефективного вивчення та використання китайської мови. Це допоможе розуміти, як взаємодіють різні слова в реченні та вибирати правильну послідовність слів для вираження своїх думок і ідей.

Основними висновками щодо структурних особливостей китайських словосполучень у конкретних ситуаціях уживання є:

- Китайська мова використовує граматичні частини мови та порядок слів у реченні для визначення структури словосполучень. Це означає, що структура словосполучень може варіюватися в залежності від контексту та мовної ситуації.

- Омоніми в китайській мові можуть призводити до неоднозначності в розумінні значення словосполучень, особливо в контексті спілкування. Це означає, що необхідно мати глибокі знання про лексику та контекст використання, щоб уникнути неправильного розуміння.

- Складна система китайських ієрогліфів може ускладнювати процес розуміння структурних особливостей словосполучень та їх використання у конкретних ситуаціях уживання. Це означає, що для ефективного вивчення та використання китайської мови необхідно мати глибокі знання про систему ієрогліфів.

Для успішного використання китайської мови в різних ситуаціях уживання важливо мати глибокі знання про граматику та лексику, а також вміти адаптуватися до контексту та мовної ситуації.

ВИСНОВКИ

На основі дослідження структурно-функціональних особливостей словосполучень в китайській мові можна зробити наступні висновки:

- Китайські словосполучення мають свої структурні особливості, які зумовлені особливостями китайської граматики. Основна одиниця словосполучення - це "символосполучення", яке може складатися зі двох і більше символів.

- У китайській мові словосполучення мають важливу функцію забезпечення зв'язку між словами та утворення смислових одиниць. Зазвичай словосполучення виконують одну з трьох основних функцій: називну, дієслівну та прикметникову.

- Структурно-функціональні особливості китайських словосполучень можуть бути використані для ефективного навчання китайської мови. Особливо важливо звернути увагу на правильне використання словосполучень, щоб уникнути недоречних висловлювань та неправильного сприйняття смислу

- Вивчення структурно-функціональних особливостей словосполучень в китайській мові може бути корисним для дослідження інших аспектів мови, таких як лексика, граматики та синтаксис.

Загальною тенденцією є те, що китайські словосполучення є дуже контекстуально залежними. Словосполучення можуть мати різний смисл в залежності від контексту та розмовного стилю, тому необхідно ретельно вивчати їх відповідно до контексту.

У висновку можна сказати, що словосполучення в китайській мові грають важливу роль у вираженні етичних та соціальних норм. Вони є не лише способом передачі інформації, але й засобом вираження культурних цінностей, традицій та стандартів поведінки.

Китайські словосполучення, які виражають етичні та соціальні норми, можуть мати глибоке культурне значення та специфічний контекст, що важко зрозуміти для тих, хто не має достатнього досвіду в китайській мові та культурі. Тому для повного розуміння таких словосполучень важливо мати знання про китайську культуру, історію та цінності, а також відповідний досвід у спілкуванні з китайцями.

Зважаючи на це, вивчення китайської мови та культури може допомогти у поглибленні розуміння етичних та соціальних норм у китайському суспільстві. Також важливо пам'ятати, що культурна різноманітність є цінністю для світу, і розуміння різних культурних традицій та цінностей може збагатити наше розуміння світу та допомогти у побудові взаєморозуміння та співпраці між культурами.

论文摘要

作品的主题和目的。本课程致力于研究汉语中单词组合的结构和功能特征。这项工作检查了单词组合的主要类型、它们的结构和语义特征。已经研究了单词组合的句法构造的特点及其在语音中的功能。

学期论文的结论是，汉语中的短语对于理解语音很重要，并且被用于生活的各个领域。本课题的研究对于加深对中国语言文化的认识具有重要意义。

题目：汉语单词组合的结构和功能特征。

摘要目的：本学期论文考察了汉语中单词组合的结构和功能特征。作者研究了词组合形成的理论方面，它们的结构和语义特征，词组合在词和短语意义形成中的作用。该作品分析了各种类型的短语示例，包括后缀和前缀短语、复合词、成语和成语。这项研究是在对现代文学的分析和作者在汉语学习过程中的个人观察的基础上进行的。研究结果将有助于加深对汉语结构和语义特征的理解，有助于提高学习汉语的技能。

学期论文研究的目的是研究汉语短语结构和功能的特点。

主要工作成果及研究课题。作品的主题是汉语中单词组合的结构和成分的特殊性。这项工作的主要成果包括描述各种汉语短语的结构和功能特征，并在考虑上下文和语音情况的情况下，为汉语短语的使用建立实用建议。

关键词：汉语语言特征，短语的功能特征，汉语短语的分类，短语的语义和句法特征，汉语搭配的概念，语境在理解汉语短语中的作用，汉语短语的研究方法。

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Буніна Л.М. Хрестоматія текстів для студентів III–V курсів, які вивчають китайську мову / Л. М. Буніна, Н. М. Котельнікова, О. О. Ткачова, Н. В. Федічева, Цян Цю І. – Луганськ : "Альма-матер", 2006.
2. Вступ до мовознавства : навч. посіб. / [за ред. І. О. Голубовської]. – К. : ВПЦ "Київський університет", 2007. – Ч. 1. – С. 28–60.
3. Денисова С.П. Картина світу та суміжні поняття в зіставних дослідженнях / С. П. Денисова // Пробл. зіставної семантики. – К. : Вид. центр КНЛУ, 2005. – Вип. 7. – С. 9–15.
4. Гамянін В.І. Чжу Цзицін і проблеми лінгволітературної спадщини в історичному розвитку Китаю ХХ століття / В. І. Гамянін // Сходознавство. – К., 1998. – № 2. – С. 67–77.
5. Голубовська І.О. Китайська мова для початківців / І. О. Голубовська, Ян.Сільва. – К. : Знання, 1999.
6. Жень Хулянь. Китайська мова в темах : навч. посіб. / Хулянь Жень, Н. С Ісаєва, Н. А. Кірносова. – К. : КНУ, 2007.
7. Ісаєва Н. Українська література в Китаї: проблеми рецепції : автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.01.05 / Наталя Ісаєва. – К., 2002.
8. Ісаєва Н.С. Жанрова система сяошо (класичний період III–XIX ст.) : навч. посіб. для студентів четвертого курсу філол. факультету / Наталя Ісаєва. – К. : Автореферат, 2008.
9. Ісаєва Н.С. Компаративістика в Китаї: Лу Сінь / Н С. Ісаєва // Вісн. Київ. ун-ту: східні мови та літератури. – 2000. – Вип. 3. – С. 11–17.
10. Кіктенко В.О. Нарис з історії українського китаєзнавства. XVIII перша половина ХХ ст.: дослідження, матеріали, документи / Віктор Олексійович Кіктенко [за ред. О. Д.Огневої]. – К., 2002.

11. Кірносова Н.А. Практична граматики китайської мови : навч. посіб. / Н. А. Кірносова – К. : ВПЦ "Київський університет", 2007.
12. Кірносова Н.А. Практична фонетика китайської мови : навч. посіб. / Н. А. Кірносова. – К. : НАККіМ, 2010.
13. Козоріз О.П. Практична граматики сучасної китайської мови : навч. посіб. / О. П. Козоріз. – К. : ВПЦ "Київський університет", 2011.
14. Колодко С.А. Китайсько-український словник: 80000 слів / С. А. Колодко, Н. В. Коломієць, О. М. Гончаренко та ін. – К. : ТОВ "Видавництво "Консультант", 2004.
15. Кочерган М.П. Загальне мовознавство / М. П. Кочерган. – К. : Академія, 2010. – С. 297–330.
16. Лисиченко Л.А. Структура мовної картини світу / Л. А. Лисиченко // Мовознавство. – К., 2004. - № 5–6. – С. 36–42.
17. Література. Теорія. Методологія / [пер. з польської С. Янковенка; упоряд. Д. Уліцька]. – К. : Києво-Могилянська академія, 2006. – С. 414–447.
18. Малявин В.В. Сумерки Дао / В. В. Малявин. – М. : Астрель, 2003. – С. 212–300.
19. Селіванова О.О. Лінгвістична енциклопедія / О. О. Селіванова. – Полтава : Довкілля-К, 2010.
20. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія / О. О. Селіванова. – Полтава : Довкілля, 2006.
21. Мурашевич К. Переклад у китайській поезії початку ХХ століття / К. Мурашевич // Віршознавчі студії. – К., 2010. – С. 39–43.
22. Паламарчук О.Л. Українсько-китайський словник лінгвістичної термінології / О. Л. Паламарчук, Г. П. Стрельчук, Н. С. Ісаєва, Н. А. Кірносова, М. В. Шевченко. – К. : ВПЦ "Київський університет", 2011. – 383 с. 146

23. Хрестоматія китайської літератури (від найдавніших часів до III ст. н. е.) / [упоряд. Н. В. Коломієць, Я. В. Шекера]. – К. : ВПЦ "Київський університет", 2008.
24. Хрестоматія китайської літератури (III–VI ст.) / [упоряд. Я. В. Шекера]. – К. : ВПЦ "Київський університет", 2010. Чирко І.К. Китайська мова / І. К. Чирко. – К. : ВПЦ "Київський університет", 1997.